

on sam, in ko je zapazil, da jih je tudi kdo drugi zasledil, je bil to zanj vselej majhen udarec. Tudi s skale na drevo si je gobar napravil pot, ako ni bilo drugače mogoče priti do gobe. In čim dalje je šel, več je nosil, vesel pa je bil tem bolj, čim teže je nosil. To je vsak gobar pristavil, ko ti je pripovedoval, in meni nasproti je navadno še rekel: »Saj ste lovec in veste, da lovec ni nikoli bolj truden nego takrat, ko gre prazen domov.«

(Dalje prihodnjič.)

Luč.

Iz podstrešne sobe mrzle
 revež zadrevi obupno
 se v palačo razsvetljeno,
 kjer doné akordi zvonki,
 kjer se brati smeh z zdravico
 in bleste se v zlatu kamni . . .
 »Čujte, žena mi umira!
 Lakote mi mrje silne
 na bodečih, mrzlih deskah . . .
 Le še žrebljev potrebujem,
 pa ji zbijem rakev tesno.
 Pest krepčila mi vrzite
 za družico!
 Kaj, gospod, če jaz poginem!
 Ona pa je mati — mati —
 Voščenic je polno tukaj,
 dajte eno, milostivi,
 da ženici mroči
 stisnem v roko ji koščeno.
 Lepo prosim — na kolenih.
 Le pred Bogom poklekujem!
 Danes pa mi žena mrje . . .
 Vidite me . . . na kolenih . . .?«
 »»Proč, berač, ne kali danes
 gostom svetlim lepih uric!

Skoro še za nas premalo
bo sladčic do zore zlate.
Svečo rad bi? He, ne vidiš,
da premalo še v dvorani
je žareče razsvetljave?««

Ulice so polne šuma.
Vpitje v zimsko noč prodira,
lizajoč se plete plamen
iz palače bogataške,
kjer je vrela radost hrumna.

Iz podstrešne sobe gleda
skozi temno lino revež,
kako šviga plamen k nebu.
Lahko gladi mrzlo lice
svoje drage mrtve žene
in v temò šepeče blazen:
»»Luč prižgal sem ti, družica,
luč za uro tvojo smrtno
in pomogel skopim vragom
do žareče razsvetljave . . .
Hahaha . . .««

Vojánov.

Ljubica in morje.

Ob morju je ljubica moja doma . . .
Z menoj kakor morje z valovi igra se,
v naravi se njeni vpliv kaže morja,
ki šest ur pojema in šest ur spet rase.

A ladjica moja prav lahka je stvar
nestalnega, gladkega, drznega teka . . .
K predragi jo žene le plime udar,
od nje pa jo tira ljubavi oseka.

Márica II.

